

1 p. P.

e. 6^{1.}
8.

Arm.	Pres.	C.	N.
189	III	A.	9.

655

Jelosa

Comedià en un acte y prosa

Estrenada ab exit la

Nit del 3 de Febrer 1897.
(Societat la Granota)

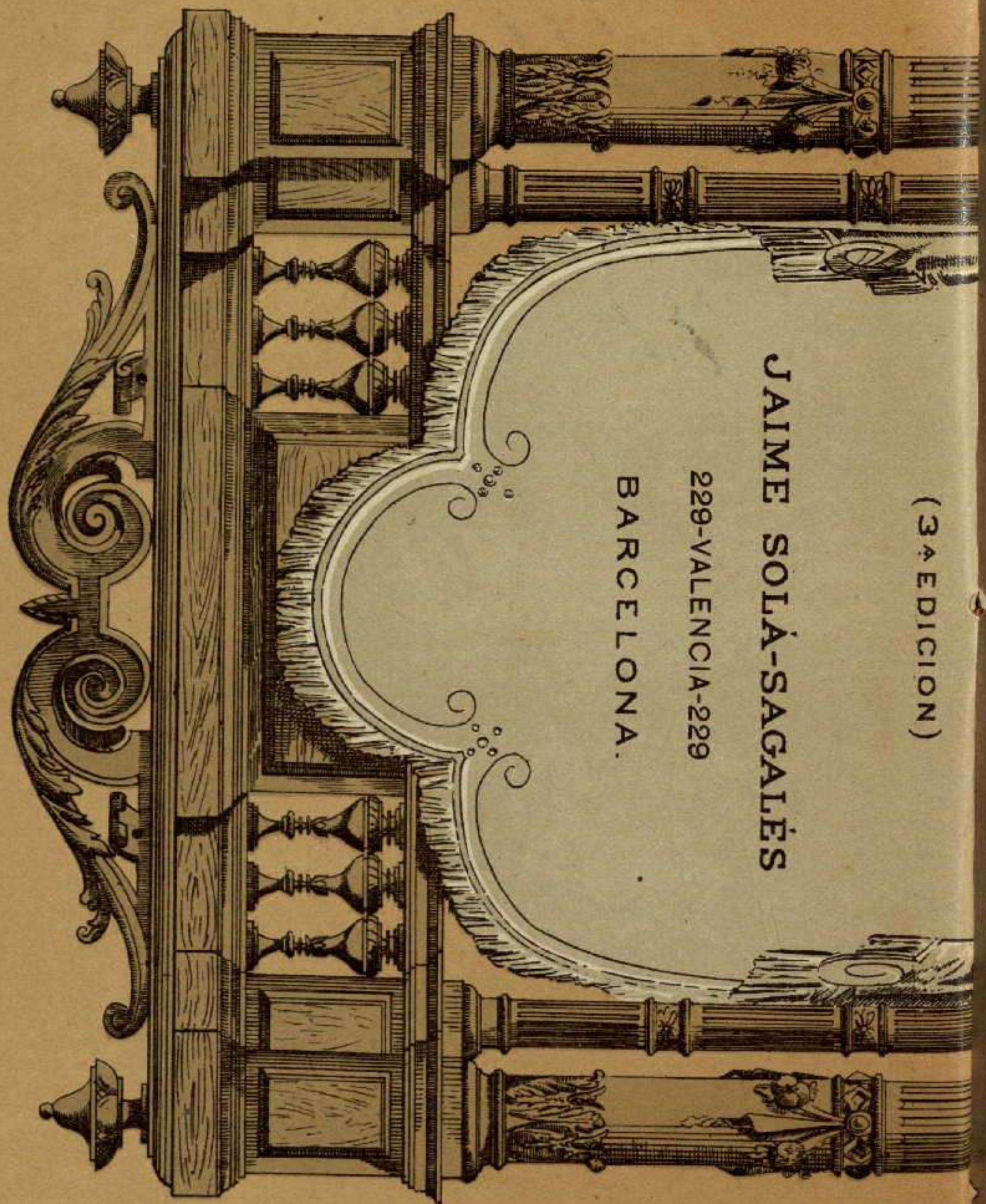
Original de J. Fares

(3ª EDICION)

JAIMÉ SOLÀ-SAGALÉS

229-VALENCIA-229

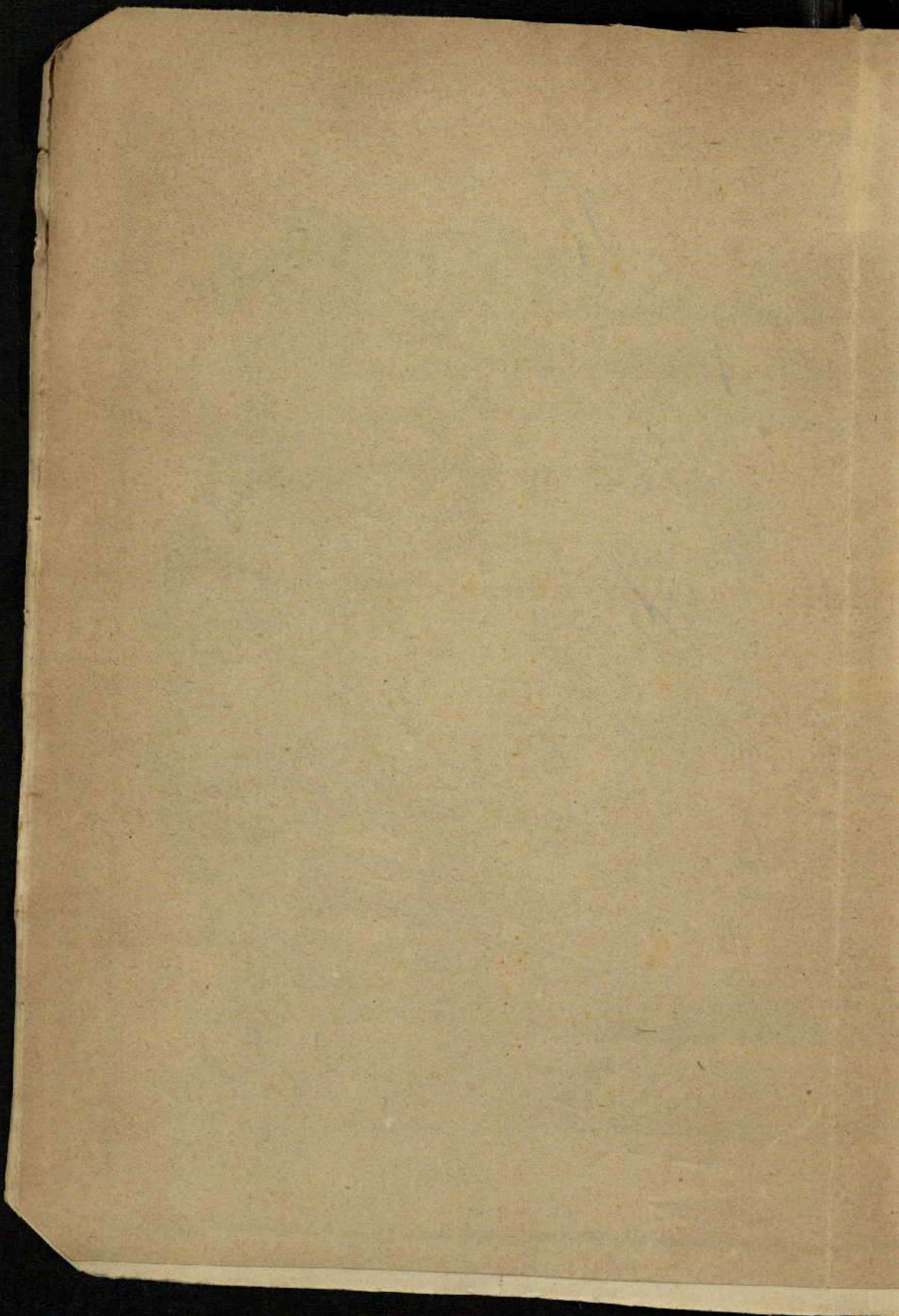
BARCELONA.

Report

Joaquina	J. ^{nte} Flores
Luisa	Rodriguez
Enrique	J. Blanch
Alfredo	" Buenas

Accio a Barcelona
epoca actual

Acte unich.

Escena primera

Joaquina y Enrich.

Salta ben amoblada

Joag. Ets un ingrát... un traïdor... un cala-
vera...

Enr. ¿Res més?

Joag. Cinch dret sobre l' teu cor, ets meu, y
per aixó, perquè m' pertencies, no puch
consentir que obsequis a la Lluisa ab ca-
ricias que a mi m' robas.

Enr. Vaja prou, ja estich cansat de sentirte.

Joag. Donchs jo no m' cansare' de repetirte l' ma-
teix fins lo dia que t' decideixis a' cumplir
lo que m' estais obligat, perquè tu y jo
estem enllasats per un llas indissoluble, y
per culpa teva...

Enr. (~~serio~~ enfadat) Calla, calla y no m'
exasperis, la culpa la tens tota tu, per-
què si cuant jo t' galanteixava, t' haque-
ses registit, enlloch de rendirte com vas fer
no t' trovarias en lo cas que are t' trovas,
ab aixó ja que has comés el pecat, purga
la penitencia.

Joag. Purquembe tots dos.

Enr. ; Que'ts pesada!... vesten y deixam tranquils.

Joag. No; jo no surtiré d'aquí sense una cosa o altre: o m' promets separarte d'aquesta donota ab qui vius y casarte ab mi, o bé m' tornas lo que tant vilment m' has robat.

Enr. Vesten.

Joag. No vull.

Enr. Considera que estàs a casa meua y...

Joag. Per rahó y dret es a casa de'ls dos, solament que tu m' negas el lloch que m' hi correspon.

Enr. Acabem d'una vegada; ¿perquè has vingut? digas; que vols.

Joag. Llegítima'ls nostres amors.

Enr. Es inútil, no t'hi esforçosis, si bé es veritat que temps enrera t'estimava, ara m'ets indiferent, te trovo vulgar, massa gelosa... en una paraula, no m'satisfais.

Joag. (exaltada) Està clar; com que ja no puch oferirte cap mes atractiu per ilusionarte perquè ja m'has pres tot lo que tenia, ara m'desprecias (plorosa) Aixís sou els homes, igual que las papallonas, primer rondau a la flor susurreixantli las idealitats del amor, després cuant ja la teniu prou embelesada fibleu y fibleu, fins deixarla sense aroma...

y ~~per últim~~ quant m'esteu cansats de ~~procta~~
~~deixar-la~~, l'abandoneu pera sempre... ; Ah!...
si jo hagués sapigut que m'havias de tractar
l'mateix que a' una flor pansida creu que
no haurias conseguit fer de mi'l que millor
t'ha semblat. (pausa y després de sospite) Bé;
~~ja estic~~ avuy s'ha d'epilogar aquest assumpto,
ja estich cansada de sufrir per un desagrahut
com tu.

Ja ho está; vesten y llestos.

Tornam lo que tu ja saps.

Bé; no vull contestarte 'l mateix, porque tu
m' replicarias, jo no podria quedar sense res-
pondre't altre vegada y fora la canso' de may
acabar.

Ja que m'negas lo que m'deus jo t'juro que ab
la Luisa no hi viuras gaire temps, si tu no
t'recordas de'ls juraments que m'has fet, jo si,
y creu que estich decidida a' ferte'ls cumplir si
no de goot, per forza

Enrich ¿Vols callar?

Loaq. Callar!... an aquells temps que jo era ta vi-
da, el teu idol, no m'ho deyas may que calle-
si, al contrari, si jo m'mostrava reservada
tu t'entristias. ¡Com cambian els temps!...
are tot es al revés.

Enr. ¡Ala!; ala!... ves dihent!...

Loaq. Pero apesar d'aquet cambi, m'he posat al cap

que vulgas, o no, has de ser lo meu marit,
y quant jo m' proposo un objecte surto sempre
ab la meua.

Emr. ¿Un altre cop? tot això m'ho has dit cent
mil vegadas y per lo tant ja m'ho se de me-
morid.

Joag. ¡Infelis!... buscas la felicitat ab una dona
que sols pot donarte amaruras, ab un trasto
que avants de ser teu ha pertenescut a molts
altres... ab un munt de carn humana. que l
mateix que una mercaderia s'ha subastat pe-
atjudicarse al millor postor... ¿Y aquesta es
la dona que ompla las tevas aspiracions
¿aquet es lo teu ideal? Vergonya t'en haura
de donar de preferir la Lluisa a mi. ¿No com-
prens que ab aquest parangon me consideras in-
ferior a una perduda?... Vaja Enrich ja es
hora d'obrir els ulls a la raho ¿no ~~comprens~~
~~que la unica dona que pot ferte felis roch~~
~~ja?~~ creume noy abandono a la Lluisa, pro-
cura no pensarhi... després de tot es una co-
mercianta del amor... y donas que hagin si-
gut y siguin de tothom...

Emr. Mentida.

Joag. ¿Encara t'atreveixes a negarho?

Emr. Es veritat que ho ha sigut, pero ara no ho es.

Joag. La teva simpatia per aquesta donota te
posa una vena als ulls.

Mr. Oh! parla... parla...

Coag. Es a dir que tractantse de la Lluisa m'incitas a parlar y cuant vench a parlarte de mi ^{y del} no vols escoltarme?
 mon fill

Mr. Per favor... per lo que mes estimis en lo mon...

Coag. ¿Lo que mes estimo? Tu.

Mr. Donchs per mi. ¿La Lluisa?

Coag. Té un amant.

Mr. Imposible.

Coag. Puch probarho.

Mr. ¿Desequiola?

Coag. Desequiola, pero ab una condicio'...

Mr. Demana l' que vulguis.

Coag. Ab la condicio de que si lo que t'he dit es veritat l'abandonaras pera sempre

Mr. Ho fare

Coag. Y et casaras ab mi?

Mr. Si dona si, t'ho prometo.

Coag. Lo prometre no fa' pobre, vull dir jo que gat escarmentat... ¿saps? si no m'ho juras no t'crech.

Mr. No siguis pessado, cuita enmahona... no m'fagis patir.

Coag. ¿Eh? que tal! tant sols fa' cinch minuts que ls gelos te martiritran y ja no pots aguantarte, considero l' que jo haure' sufert ab sis mesos que fa' que m'rosegan l'anima. Aixis m'

agrada, al menot sabrás donar rahó de lo que es aquesta malaltia.

Em. Aixó no s' pot registri.

Joag. Al meu puesto te voldria.

Em. Tens empenyo ab mortificarme.

Joag. Tinch rahó de obras per ferte sufrir més pero no vull, t'estimo massa.

Em. ¿Y las probas?

Joag. Si t'ho digues de paraula no m'ereuies, vin a ab mi y agafarem a la Luisa ab lo cos del delid te.

Em. ¿Ahont me portas?

Joag. ~~Ab aixé a casa~~, are es l'hora que'l fulano acostuma a venir, mentres tu ets a la Borsa ell se posa las tevas sabatillas, apa anem (sin vamb pel foro l'Emich molt pensatiu, la Joaguina molt determinada)

Escena segona.

Luisa (per la porta esquerra).

Luisa. ¡Gracias a Deu!... per fi han marxat!... ditxosa Joaguina sempre aqui dalt a' esborgir els gelos. Ves are per culpa d'ella aquest fastigosa jo m'he tingut de privar d'estar un bon rato ab l'Alfonso. (se sent un xiulet)
¿Un xiulet? Veyam. (se dirigeix a la porta esquerra y l'obra)

Ja es abaix, pobre xicot deu consumir-se... (s'treu un mocador de la butaca y l'agita) femli la senyal de costum y que pugi. Bandera de parlament, alsa arriba (se dirigeix a la porta del fondo).

Escena tercera.

Lluisa y Alfonso.

Alf. ; Alfonso!...

Lluis. ; Gracies prendeta!...

Alf. ; Gracies de que'?

Lluis. Per l'interes que t'prens per veurem (mirant recelozament) ; Fa molta estona que s'fora l'Enrich?

Alf. Are mateix s'en acaba d'andar, i perque' ho preguntes?

Lluis. Es estrany, jo fa' dres de mitja hora que he vingut a fer de ~~pla~~ centinella abaix a l'escala y no l'he vist sortir, a no ser que s'en hagi anat pe'l terrat.

Alf. ; Bah!... per poca cosa t'encaparras...

Lluis. Me sembla que algu' fa' de carrabiner y ha descubert que tu ets contrabandista. Noye, per mi l'Enrich se la cama...

Alf. ; N'estas ben segur que no ha sortit al carrer?

Lluis. Segurissim.

Alf. Donchs ja se ahont es, no t'espantis, la Joaquina avuy ha pujat y s'en anat junts.

Lluis. ; Vols dir que s'a casa d'ella?

Lluc En caré quant no hi sigues, mentres jo estigues
al teu costat no tinguis por de res.

Alf. ¡Ets divina! jo t'admiro!

Lluc ¿De veras? Yaixo perquè...

Alf. Perquè Deu t'ha donat ademés de las gracies
materials, un poder sobrenatural per treurens
a nosaltres desdichats pecadors de tota mena
de compromisos, vull dir jo que ja que tens aquest
privilegi, vinch a fer-te una devota oracio.

Lluc Fasant!...

Alf. Tinch un compromis gros, molt gros; figurat;
estem a ultims de mes y la dispesera m'ome
nasa ab tirarme al carrer si no li pago ls
cuatre mesos que li dech.

Lluc ¿Quant necessitas?

Alf. Li donare vint duros a conte perquè calli.

Lluc Ja te'ls donare, torna a la torde, are no'ls
tinch.

Alf. ¿Es a dir que are no y a la tarde si? Aque
ta no passa, escup els vint duros...

Lluc ¿Vols que jo m'torne moneda?..., antes d'
ahi vaig donarte'ls ultims que tenia, ets un
pau sense fondo.

Alf. En que quedem; si no no

Lluc No t'enfadis, tot s'arreglara

Alf. ¡Ja deya jo que'ts un angel!

Lluc L'Enrich aquest demati te molta feyna
y potser després d'esmorzar s'en anirá,

torna a las dotze.

Alf. Bueno curriente, que no faltin ¿eh? ¿tens algo per veurer? Tinch la garganta seca y m'escanyo de set

Lluis. Perque no ho deyas mes aviat tontot? Avuy te servire jo mateixa de cambrera ¿t'agrada?

Alf. Pots duptarho?

Lluis. Vaig pe'l refresch. (desapareix porta esquerra)

Alf. (Per ell mateix); Vint duros!... aya Alfonso que si aquesta mina té l'filon gaire llarch, ja tens pa per dias.

(Surten la Lluisa ab una safata y servey de beure)

Lluis. ¿Que portas?

Lluis. Benedictine, l' teu licor favorito.

Alf. (servente) Aquesta no es bateiscada com la dels cafes.

Lluis. Estich pensant ab una cosa.

Alf. (beu un altre copa) Veyam.

Lluis. Si jo demano 'ls vint duros al Enrich, ell me preguntara perque 'ls necesito, entrarem en discusions y per molt be' que jo dispresi la vitat pot descubrixe 'l cotarro.

Alf. ¿Que vols dir ab això?...

Lluis. Mira, podem fer una cosa, jo t'enviare un sombrero meu a casa teva, tu fas un recibo de cent pesetas ab lo nom que millor te sembli y sombrero y recibo ho fas portar per la dispesera, l'Enrich pagara l' compte

y aixis tots contents y el tirano enganyat
Alf. Tens molt de talent!

Lluis. ¡Aprobas el meu plan?

Alf. Per força, si no pot estar millor combinat

Lluis. Donchs preparem las baterias. (trucan a la porta) ¡Ay Deu meu!... corre cuita, amagat, ja es aqui

Alf. ¡Dimoni quina situació mes critica! ahon cap ahont...

Lluis. Per aqui (s'en van per la esquerra)

Escena cuarta.

Enrich pe'l fondo ab un basto a la ma, poch després Lluisa.

Em. (cridant) Lluisa!... Lluisa... (per ell mateix) La Joaquina te roho, aquesta dona es una comica consumada en l'art del fingiment, una comercianta de si mateixa...

Lluis. (entrant); ¡Yare! quina manera de cridar sembla que siguis boig.

Em. No ho soch, pero no seria estrany que m'hi tornesi

Lluis. (apart) A n' aqui s'arriba la grossa

Em. (apart) Be esta prou tranquila la gran pocavergonya

Lluis. (apart); Quins apuros!...

Em. (exaltat) ¡ Per qui m'has pres a mi Lluïsa?

Lluï (apart) Per un pagano.

Em. Te creus que jo tinc la cosa d'en Rotschild per mantenir an aquets tails virvidors dels capritxos femenins? pues vas molt equivocada, no tractis de negar-me res perquè tot ho he vist.

Lluï Pues jo no he vist res, està vest que avuy has perdut la xabeta

Em. No vulguis fingir tant cinicament, parla clar y no m'vinguis ab embuts. ¡ Ahont es el fulano?

Lluï (apart) L'hi amagat sota l'llit.

Em. ¡ Contesta dona!...

Lluï Be; que ho dius de serio o que?

Em No m'trauria aigua clara de tu

Lluï Prefereixo no ferne cas perquè m'farias posar nerviosa, no més que un boig pot duptar de la meua fidelitat.

Em Are ho sabre; registrare tot el pis y si l'trovo preparat... tant tu com ell... (s'en va esquerra)

Escena quinta.

Lluïsa

'Ay Senyor! si mira desota l'llit estich perduda! pobre Alfonso ja t'planyo! bona tanda de palos s'et prepara, ¡ ya mi! d'aquesta feta

m' destrona. ; maleida Joaquina! tot això es obra seva. ; Quin requit! L'Enrich es tant brutal que serà capàs de matar al Alfonso si l' trova, es capàs de tot. (se col·loca al dintell de la porta esquerra y mira cap endins) A ve mira sota l' llet; ay! el cor me bat com dos malls de farré. Ja s' alsa, no l' ha vest. ; Estich salvada! Aquí ve l' Enrich fem lo paperot. (s' asenta en una butaca y fingeix plorar)

Escena sexta

Lluisa y Enrich, aquest entrara per la porta esquerra ab una palmtree y espelma encesa ab una ma y un bastó al altre.

Emr. (apaga la espelma) Res; ni sombra d' home, vaja tinch de confesa que soch un burro y no m' havia d' haber cregut a la Joaquina l' home que m' vest a pujar l' escala dee haver anat a qualsevol altre pis, tot son columnia inventadas per la gelosia d' aquesta mossa que voldria acaparar la meua estimacio per ella sola, ja ho veig, te tanta enveja de la Lluisa que hechara mano de tots els medis per ferme renyir, pero no ho logarà.

Lluisa (apart), Infelis!

Emr N' estich segur. (La Lluisa surrica, L' Enrich s' hi fica y s' arrodella als seus peus)

Lluisa del meu cor... no ploris, no vul-
quis desgarrar la meua anima mes del que
ho está; perdonam si jo imprudent he ten-
gut la osadia d'escoltarme a la Joaquina
y m'he atrevit a' dupta' de tu... Lluisa, per
favor no ploris...

Lluisa (apart) Aixe es la millor ocasió de ferli es-
quitar els vint duros. (alt) Aixecat y que-
das perdonat pero que t'serveixi de llió per
un altre vegada.

Em. ¿M'perdonas?

Lluisa Si. (s'aixecan tots dos) pero que no s' torni a
repetir aquest cas perquè llavors... (pausa)
A propòsit are que hi penso!... avuy portaran
un sombrero que bé vaig comprar, no he
pensat en dirto ¿t'està bé? Sencillet, vol no
més vint duros.

Em (se treu la cartera) Per si en cas el duhen men-
tres jo soch fora aquí ls tens.

Lluisa Ja tornas a sortir?

Em M'arripare a la Borsa, torno al instant. (sien va)

Lluisa Adios, (tornantse cap al procepi) Bon vent y
barca nova! are ja tinch lo que volia. L'
Alfonso estara content. Deixem el treurer del
amagatall, ja s' deu consumir.

Escena septima

1 de Lluisa y Joaquina fe'l fondo.

Joaq. ¡ Ahont es l' Enrieh.

Llui Ha sortit.

Joaq. (furiosa) ¡ Mals vilhora!...

Llui ¡ Vol per lo favor de dirme que significa tot això?

Joaq. Pues significa que l' Enrieh es meu, y si me'l vols disputar pagarás cara la festa.

Llui Y jo que t'inch que veurer si l' Enrieh es de voste, o d'un altre, això diguin an ell ¡ pero ves quina poca solta! ab una mica més me trenca l' bras.

Joaq. Pitxor tu que has asesinat la meua felicitat, pero are potser jo t'asesinare a tu.

Llui Consideri Joaquina...

Joaq. ¡ Que Joaquina ni ocho cuartos, avuy se decreta ta cesantia y jo pasare a ocupar el lloch vacant.

Llui La Felicitó.

Joaq. ¡ Que t'en rius? Pues mira pindonga corrompuda an aquet mon jo hi ets de mara, fuig, fuig, del meu devant.

Llui (apart) Si no l' amanseixo m' mata.

Joaq. Apa vesten, are soch jo la mestresa d' aquesta casa.

Llui Per molts anys... aixis jo passo a ser la criada.

Joaq. Lo que tu pasaras sera la porta, y si no vols de goat, jo per forza t' tirare per l' ull de la escala.

llei ; No m' fagi riure!...

Joag. ; Encare t'en burles!... esperat pues, no t' aig de deixar cap cabell al monyo. (l'agafa y s'haurlen)

Escena octava

Las mateixas y Enrich pe'l fondo.

Enr. (separantlas) ; Eh? com s'enten! - burlas a dintre casa? (ab carinyo per la Lluisa)
Vesten dins rateta... (exaltat per la Joaquina)
; Y tu? may ne surtireim d'aquet lio, no t'pregunto l'perque has vingut, aixó ja se suposa, pero qui t'ha donat permis per venir a mouer escandol mentres que jo soc fora ; eh? digas.

Joag. ; Y a la Lluisa qui li ha donat permis per introduir un home al teu propi domicili mentres tu trevallas? contesta.

Enr. Es una calumnia.

Joag. ; Com! ; y l'home?

Enr. He registrat tot el pis y no n'hi he trobat ni rastre. Tot son fantasmagorias somniadas per ta imaginacio a causa del excess de gelos, ob aixó no cal que may més t'acostes aqui dalt, avuy avisare a la minyona que no t'obri la porta

Joag. ; Miserable! ; desagrahit!

Emr. Bueno sí; renega de mi tanto como vulguis, pero uesten, jo no soch per tu, no t'he cansat.

Joaq. Estais completament cego, pero jo m'he posat al cap que vulgas o no has de ser meu, y ho seras, ademés encare no fa mitxe hora m'has promés que si t'probaba la infidelitat de la Lluisa cumpliras la teua paraula.

Emr. Es cert, pero l'cais es que no m'has probat m'has portat a casa teua, un home ha pujat la escola y tu m'has dit = es aquest =, desseguida he pujat, he mirat tot el pis sense deixar ni un raconet y del home ni la sombra... Ja veus si tinch rahó per tractarta de calumniadora.

Joaq. Aquesta vegada la Lluisa ha sigut més llesta que tu y hem sigut derrotats, proveuho per segona vegada y si fracasem, llavors despreciem, escupem hasta si vols la cara, pero creume tornemhi, ¡si no t'costa res!...

Emr. (apart) Mitxe me convens.

Joaq. ¿Es a dir que tens més confiança ab las paraulas d'una dona acostumada a fingir y a dir mentidas que ab mi?

Emr. Bé proveu; no acabariam may; te complaure.

Joaq. Aixis m'agrades. L'aucell s'ens ha escapat

de la gavia, pero cuant torne jo l'agafare
pe'l meu compte y no li arriendo la ganancia

Em. ¿Com t'ho arreglarás?

Joaq. Aixó deixeu estar pe'l mi, sols veull sapí-
quer una cosa, ¿estáis disposat a fer tot lo
que jo t'digui?

Em. Menos casarme, tot lo demés sí.

Joaq. Donchs baixa a casa desseguida, no perdís
moment. (va per anar tosen pero torna enrere)
De tu no m'en fio, promets molt y donas
molt poch, si no vens ab mi, després ja no
baixas.

Em. ¡Ey! poch a poch, la paraula sempre la
compleixo.

Joaq. No m'faigis enrahonar que no m'tinck
ganas.

Em. Vesten y esperam, vinck al moment, t'ho
prometo.

Joaq. Si home sí, ja t'crech. (s'er va pe'l fondo)

Escena novena.

Enrich, poch després Lluisa.

Em. (pensatiu) La Joaquina m'estima, y per
mi es capassa d'alsar lo mon, en cambie la
Lluisa... ben mirat haig de creuer a la Joo-

quina, es noya de bé... mentres que la ho-
sa es una cualsevol cosa...

Lluc (entrant); Enriquet!...

Em (distret); Ah! ets tu?...

Lluc La Joaquina desde la finestra de la cuina
t'estoi cridant.

Em Si no para fins que jo li contesti quedora
ben esgargamellada.

Lluc L'que's jo sempre que m'trovi sola al pis
la obrire pas encare cuant fagi malve l'
timbre de la porta

Em Hi faras bé, l'dia menor pensat t'esco-
nyaria, guardat d'ella tot lo que puguis
jo torno a sortir per no tornar fins al ves-
pre, trich d'anar a Badalona.

Lluc (apart); Ay que bé! avuy dinare' ab l'Alfon-
so (alt) No tardis i sents? jo t' voldria
tenir sempre al meu costat enllamierant
me ab tas caricias... escoltant ta ilusiona-
ria charla amorosa...

Em Si, si, l'ideal mes no la realitat (anantse'n)
; Tot fingit, tot! ; maleidas donas!... Adé

Lluc Abur.

Escena deu
Lluc, poch després Alfonso

Alf. - ¡Quin dia mes felis! ¡Ay senyor quina
alegria!

Alf. (entra per la esquena ab tota l'esquena emblanqui-
rada) De bona m'hi escapati filla, sort
de la minyona que si no bon ball hau-
riam ballat

Alf. ¿Com ho has fet per escapar-te?

Alf. Si no m'he mogut de dintre l'pis, la
minyona m'ha amagat dintre un armari
¿Yallo? ho tens?

Alf. Si; el tirano hi ha caigut de quatre grapes
(li dona l'billet) Qui sap si ab aquestos diners
sostens un altre dona...

Alf. ¿Tant tonto m'creus? ja tinc prou expe-
riencia per no deixarme enganyar

Alf. ¡Ah truan!... ets una pesa que si sigueris
d'or...

Alf. No seria de carn y hosos, ja ho se', llavors las
donas m'estimarian interesadament, men-
tres que are crech ab la estimacio.

Alf. ¿Meva?

Alf. ¿Pots deparho?

Alf. El cas es que jo t'he fet entrega del meu cor,
mentres que tu...

Alf. Anima y tot.

Escena once.

Éls mateixos, Enrieh y Joaquina. pel foc

Em. Cataplum.

Alu. Desmayemse (se deixa caurer al silló)

Em. Are me las pagarás totas ipocritas? he pu
que estais desmayada per conveniencia

Alf (apart) Valgam el ninyo de la lola, bona l
hem feta, d'aquesta feta Requiem Eternam
(decidit va per anar-hi) Anem.

Em (deturant-lo) No s'espante jove, després d
tot un altre al seu puesto hauria fet lo m
teix que voste'.

Alf. (apart) Ja respiro.

Em. Respongui clarament, el confesare' a' istit
de jutje i que hi feya voste' aqui? i per que h
venia?

Alf Per la blusa si senyor, si.

Joaq. Ja veus ell mateix ho confesa.

Em. i No venia mes que per ella sola?

Alf (apart) ;Mau! aquet tipo te l' nas molt f
(alt) Prometim que m' deixara' sortir d'aqui
tant sence' com estich are y li contare' la verita

Em No tingui por de res.

Alf Donchs jo per servirlo, faig com lo govern, gra
las propietats ajenas ab contribucions indirectes
y la vitat, es degoci que produeix.

Em. Comprench; la blusa, es a' dir jo li pagava
'ls mals gastos, y vicis, molt be'... perfecta-

ment... segueixi, segueixi... com hi ha nells
que cada dia s'en saben de noves...

Alf. Donchs com la Lluisa m'estima jo m'he val-
gut d'aquesta estimació per arrencarli tots
els diners que he pogut.

Em Ben fet.

Alf. Aveuy mateix... (apart) Dimoni que m'es-
corro...

Em. i Aveuy també n'hi ha donat? Els vint du-
ros del barret.

Alf. Vull dir jo que aveuy havia vingut ab lo ma-
teix objecte, pero l'tiro m'ha sortit per la cula-
ta (apart) No fos cas que m'els fés tornar...

Em. Bé home bé, ja m'agrada, l'cas es xocant,
(per la Joaquina) Guadat de despertar a D^{ca} Pan-
fila.

Joag. (maltractant a la Lluisa) A pa arriba faran-
dulera!...

Alf. i Ja puch anartmen?

Em. Esperis un rato (per la Lluisa) Ho disemules
molt bé pero no t'val, mira Joaquina, ^{és proporcional} per ^{un} de
millor que podem fer es despertar-la ab una
estaca; veuràs si s'espertara!

Lluisa (fa un mohiment) i Ahont soch?

Em. Dins d'un temple ahont se rendeix cult a
Sant Banyut y al seu company Cornelio i eh
que tal? ha fet efecte lo de la estaca? ja ho
veyeu tractantse de palos fins los desmayats

conseq. d'entendre

- fan l'ull viu
- Joaq. Be' que fas parat, si no la treus tu, jo la
tirare' hales' avall.
- Lluï (als antres decidida), 'hom', que t'has cregut
tu Enrich que estich subjecte a' la teua volu-
tat? pues vas equivocet, anem Alfonso, l'
atmosfera d'aquesta casa esta' impregnada
de gelos y virtut, las mevas principals ene-
migas; Ah! ja... ja... ja... i vens Alfonso
(l'agafa per un braç) la virtut!... vaja alant
anem noy anem.
- Alf. Ab lo seu permis...
- Enr. Si, si quant vulguin.
- Joaq. ¡Arri alla' mala'...
- Enr. Y voste' que no va' ab ella?
- Alf. No senyor, no;
- Lluï ¡Com que no! per forza.
- Alf. 'Is penjan, ja pots anarten ja, are no contes
ab mi fins lo dia que tornes a' trovar un pa-
gano que m' pugui subvencionar els gastos
mentrestant; ala! a' viure... (per Lluï)
No s'hi cansin. (s'en va pe'l fondo)
- Lluï (anant darrera d'ell); Taül!; vividor!...

Escena ultima

Joaquina y Enrich

Em. Bueno, ja has lograt lo que volias.

Joaq. ¿Serás meu?

Em. Al cor y anima.

Joaq. ¡Ho veus tontot...

Em. Fesme un favor t'ho suplico, no m' par-
lis may més d'això, perquè francament no
se'l que respondret. Creu que m'arribois a
avergonyir.

Joaq. ¡Enrieh!

Em. Sento que m'has dominat, que estich em-
petitit, y reconech Joaquina que'ts molt
superior a mi, que no t'mereixo.

Joaq. ¡Ah! Enrieh! ¡Enrieh! aqueixa confesio teva
quasi compensa totas las penas que m'has
fet passa fins ara

Em. ¿M'perdonas?

Joaq. Si: ¿ens casarem aviat?

Em. No soch dueny de mi mateix

Joaq. ¿Entrebanchs altre vegada?

Em. (pel publich) ¿Y ab los senyors que no hi pensas?

Joaq. Es vuitat, no hi pensava.

Em. Ells han de decidi'l casament ab un aplau-
so o ab un xiulet, ve's preguntalshi.

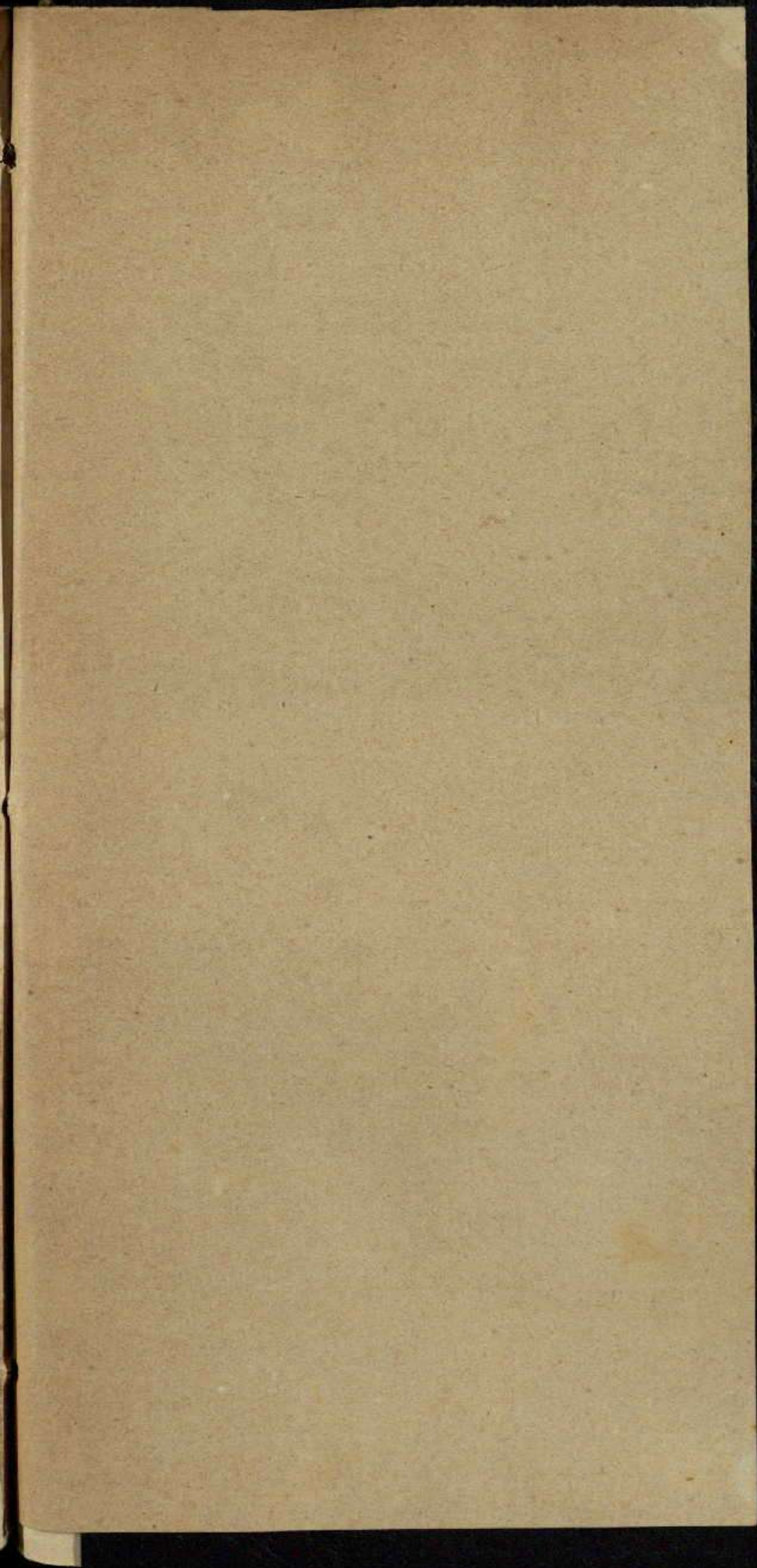
Joaq. (al publich) Ja ho veuen, ens estimem y ja
que poden en poca estona fer felisos per
molts anys a dos enamorats, y cumplir els
desitjos d'aquesta Gelosa, no siguin ingrats

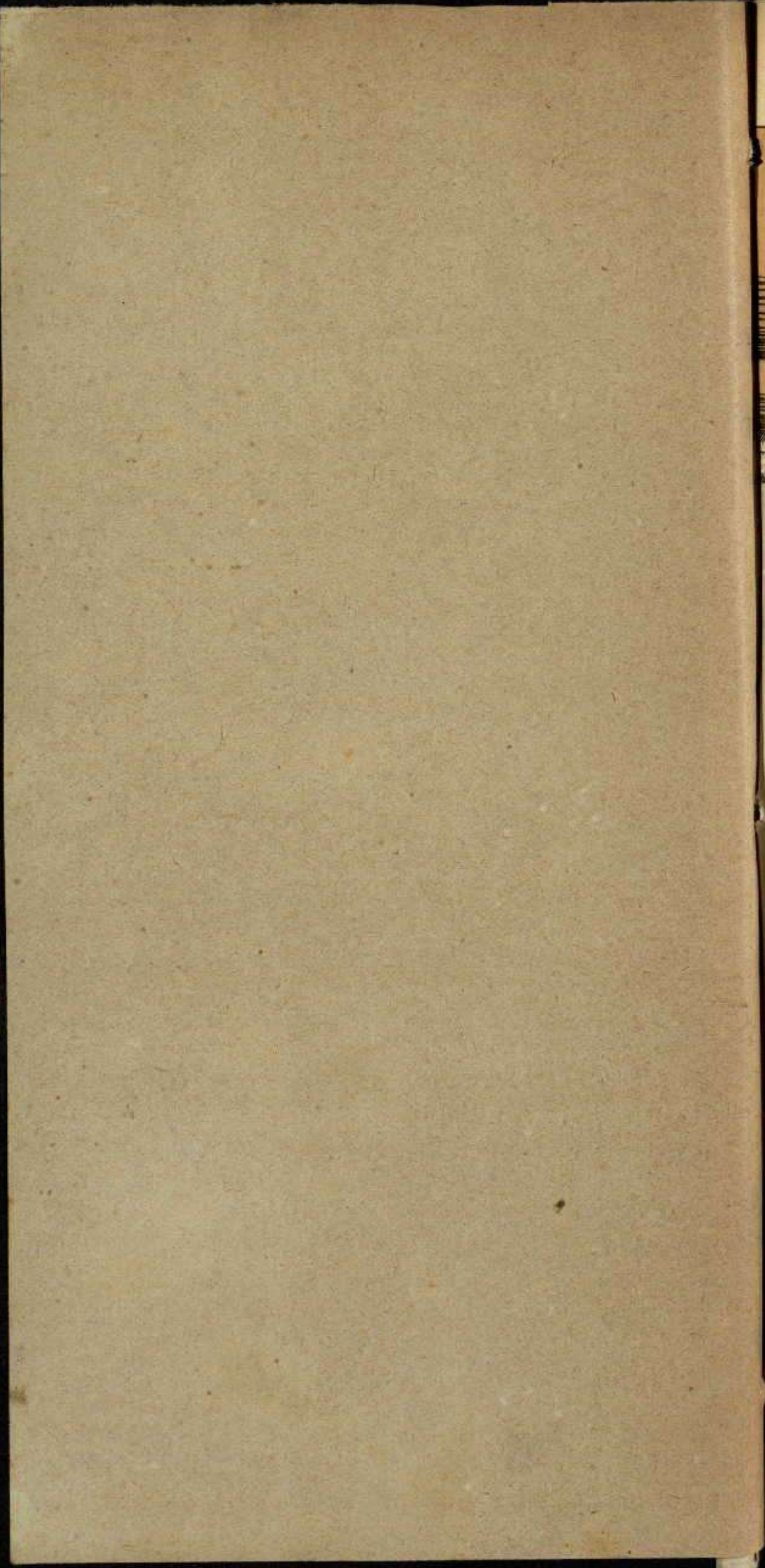
y piquin una miqueta. Un aplauso
sera' l' si. ¿Que m' contestan?

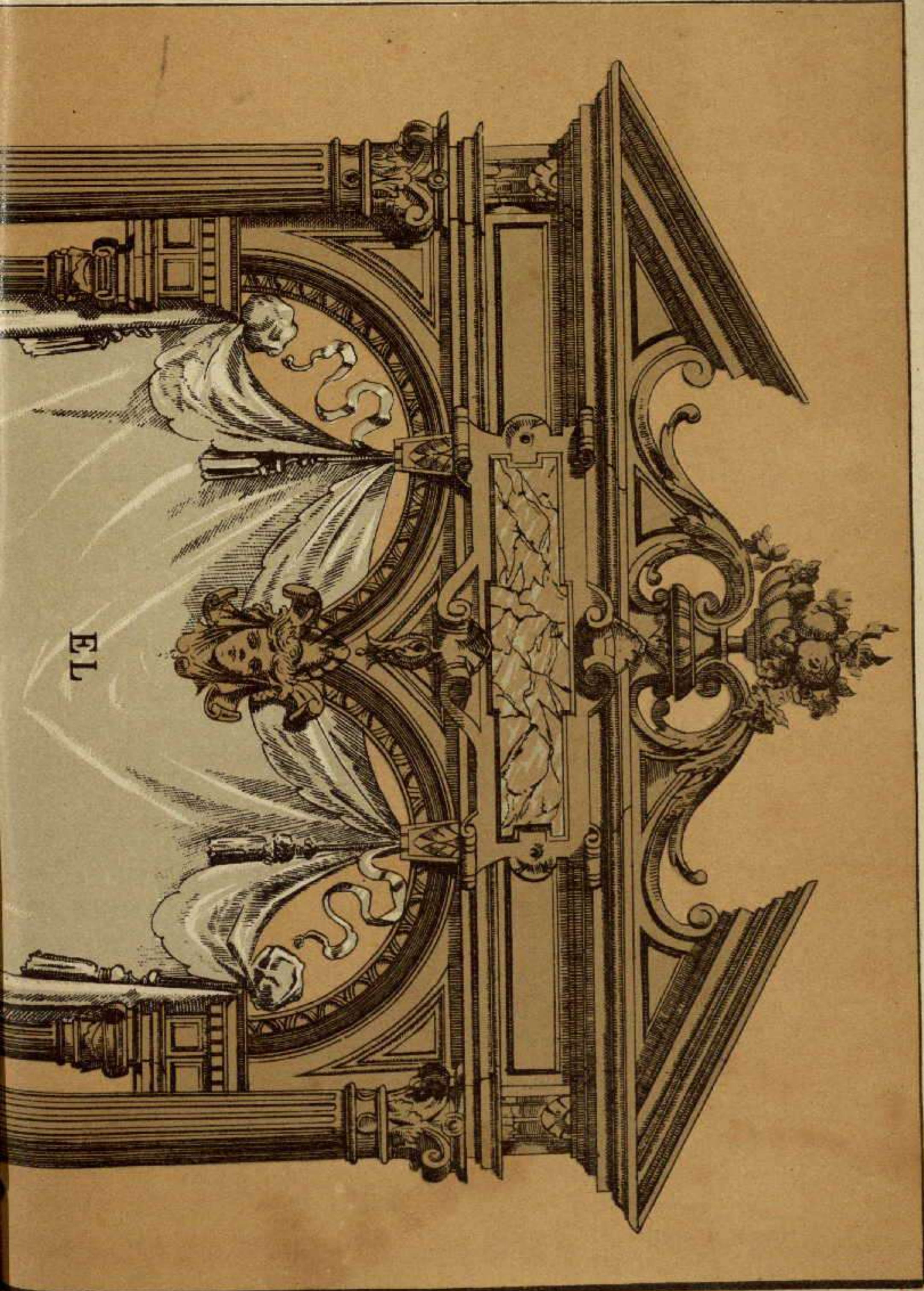
(en cas d'aplausos s'abraonari al ell)

¡Sempre meu!

Coelo

EL

6229839002